

Ordningen effektiv har man yderligere foreslaaet, at Undladelse af Benyttelse af Adgangen til at indklage sin Hjemmelsmand medfører Fortabelse af Adgangen til Regres. Med Hensyn til Fristerne har man drøftet Muligheden af at fastsætte et kortere Tidsrum end de 4 Dage, men har ikke fundet dette praktisk muligt; den ved Inddragelsen af Hjemmelsmændene bevirkede Forhaling af Sagen vil i øvrigt efter Udvalgets Overbevisning mængfoldes blive indvundet derved, at alle Mellemværender vil finde deres Afgørelse under eet. Den foreslaaede Ordning er et Forsøg paa at forbedre den nuværende Tilstand, hvor Regressagerne maa slæbe sig frem gennem en Række af Mellemled, hvert udkrævende en selvstændig Voldgiftssag. Man er selvsagt ikke blind for, at Ordningen er forbundet med Betænkeligheder; navnlig at Samlingen af Sagerne rent teknisk vil kunne stille Voldgiftsformanden over for vanskelige Opgaver, at Ordningen vil volde betydelig Gene for Sagens fjernere Led, der ofte skal møde i en fremmed og maaske fjern Kreds baade i 1ste Instans og i Appellen, og at Ordningen vil kunne forøge Omkostningsbyrden, specielt for den sidste Køber, hvis Sagen afvises eller tabes af ham. Den sidste Ulempe vil dog formentlig kunne afbødes noget ved Regelen i § 5, Stk. 7, om Voldgiftsrettens Adgang til at fordele Omkostningerne mellem Parterne (jfr. Bemærkningerne ad § 5), og Udvalget mener i det hele, at Nyordningens gavnlige Virkninger langt vil opveje de Ulemper, der maatte vise sig. De fastsatte Frister maa løbe fra Partens Modtagelse af Meddelelsen, og det maa være en Forudsætning, at Meddelelsen kommer frem til Parten, jfr. Overrettsdom af 28. Januar 1918 (U. f. R. 1918, Side 447), der statuerede, at en Voldgiftskendelse var ugyldig, da to anbefalede Breve med Tilsigelser ikke var kommet Parten i Hænde.

Et enkelt af Udvalgets Medlemmer, Kredsdyrlæge *Edwin Jensen*, ønsker dog at udtale, at han, endskønt han i det ovenfor nævnte Foredrag i 1935 netop rejste Spørgsmaalet om en Samling af Hovedsagen og Regressagerne, har faaet Betænkeligheder herved under Udvalgets Arbejde med Emnet, idet han mener, at Ulemperne ved Processen i den fremmede Voldgiftskreds og ved de paaløbende Omkostninger vil gaa uforholdsmæssigt haardt ud over den første Sælger af Dyret. Kredsdyrlæge *Edwin Jensen* vilde derfor have foretrukket, enten at Ordningen med Inddragelse af Regressagerne kun kom til at omfatte visse — dertil egnede — Sager, eller at der aabnedes enhver „fjer-

ner“ Part Adgang til for sit Vedkommende at frigøre sig fra Inddragelsen mod at betale de derved bevirkede forøgede Omkostninger. Da de øvrige Udvalgsmedlemmer ikke mener, at disse Udveje er praktikable, har Kredsdyrlæge *Edwin Jensen* imidlertid ikke ønsket at stille noget Særforslag.

De indklagede Hjemmelsmænd vil i Almindelighed have Krav paa at erholde Udskrift af Akterne vedrørende de allerede indbragte Mellemværender, jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 21. Februar 1913 (Min. Tid. 1913 Nr. 57). Om Formandens Ret til Betaling for saadanne Udskrifter henvises til § 5, Stk. 6.

Til § 5

(i den af Udvalget med Undtagelse af Dommer Anker foreslaaede Affattelse).

Om den foreslaaede nye Regel om Dommerens Indtræden som Medlem af Voldgiftsrettens henvises til ovenfor Sp. 2885 ff.

Formanden skal som hidtil foretage Forligsprøven alene og bør ikke tilkalde Dommeren eller den anden Voldgiftsmand dertil, medmindre der bliver Spørgsmaal om at afsige Kendelse i Medfør af § 4, Stk. 1, Justitsministeriets Skrivelse af 16. Juli 1909 (Min. Tid. 1909 Nr. 280). Paa den anden Side skal Dommeren og den anden Voldgiftsmand altid tilkaldes, naar der bliver Spørgsmaal om Afsigelse af Kendelse; dog vil Voldgiftsformanden alene formentlig ligesom nu kunne afvise en Sag paa Grund af Klagerens Udeblivelse, hvorimod han ikke uden Tilkaldelse af de andre kan tillægge de mødende Godtgørelse for forgæves Møde, Justitsministeriets Skrivelse af 1. Oktober 1913 (Min. Tid. 1913 Nr. 358) og tidligere Skrivelser af 11. November 1907 (Min. Tid. 1907 Nr. 357), 18. Januar 1908 (Min. Tid. 1908 Nr. 32) og 16. Juli 1909 (Min. Tid. 1909 Nr. 280). Det maa fremtidig være udelukket at afsige Kendelse, hvis Dommeren udebliver fra Mødet (det modsatte er antaget med Hensyn til en Voldgiftsmands Udeblivelse ved Justitsministeriets Skrivelse af 20. April 1910, Min. Tid. 1910 Nr. 132).

Enkelte af de staaende Voldgiftsdomstole har anført, at Regelen i § 5, Stk. 2, i Loven af 12. Juni 1922 om Bødestraf for den Part, der undlader at give personligt Møde, ikke anvendes i Praxis, og at Regelen maaske burde udgaa og erstattes med en Regel svarende til Bestemmelsen i Retsplejelovens § 305, hvorefter en Parts Udeblivelse kan fortolkes paa den for Modparten gunstigste Maade og medføre, at Modpartens Fremstilling lægges til Grund